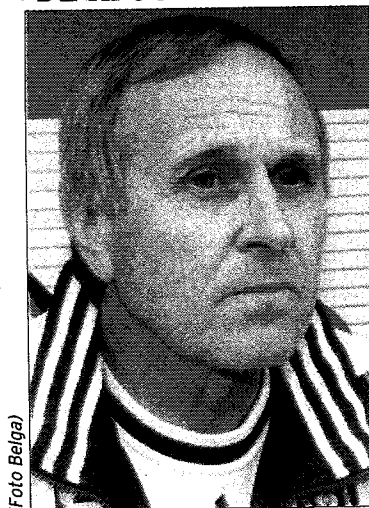

DE AFSCHEIDNEMER

Anderlecht-icoon overleed bijna een jaar geleden

30/12/2002

Jean Dockx, 'ne grote mijnheer'

(Foto Belga)

BRUSSEL
Eigen berichtgeving
Ive Van Orshoven

Bijna een jaar geleden stierf Jean Dockx aan een hartaanval, op 15 januari 2002 om precies te zijn. Nagenoeg de helft van zijn leven stond in het teken van Anderlecht. Als 'nuttig en polyvalent' speler maakte hij er de succesvolle jaren zeventig mee. De jaren tachtig en negentig werkte hij er als adjunct-trainer, met af en toe een invalbeurt als hoofd-trainer. De laatste jaren, als hoofd scouting, durfde de beminnelijke Dockx al eens kritiek te leveren op het beleid. Hij overwoog zelfs 'misschien eens wat anders te gaan doen. Wie weet, niet meer bij Anderlecht.'

De plotse dood van Dockx was een schok voor vader en zoon Vanden Stock. Zoon Roger verwoordde het daags na het overlijden zo: "Het is alsof er een familielid

gestorven is." Vader Constant was het die Dockx naar Anderlecht had gehaald, in 1971. Op het WK van Mexico had Constant, kersvers voorzitter van Anderlecht, diens werklust opgemerkt. Anderlecht had genoeg techniek in huis maar had ook nood aan karakter. Voor de toen al 30-jarige Dockx was dat het begin van een spelerscarrière bij Anderlecht die nog zeven jaar zou duren.

De eerste club van Dockx was KV Mechelen, waar hij als talentrijk aanvaller zeven seizoenen zou spelen. Maar hij bloeide pas echt open na een transfer naar Racing White. In die tijd werden spelers geacht hun carrière aan één club te wijden, wat hem in Mechelen het etiket 'verrader' opleverde. Bij Racing White werd Dockx een middenvelder. In die positie schopte hij het vlug tot Rode Dui-vel. Hij zou 35 caps verzamelen.

Na het WK 1970 in Mexico, een grote ontgoocheling voor de Bel-gen, mocht Dockx eindelijk naar een topclub. In de zeven jaar bij Anderlecht evolueerde hij van middenvelder naar verdediger. Aanvaller, middenvelder, verdediger: geen plaats was Dockx te min. Bij Anderlecht zwoegde hij in dienst van zijn ploegmaats, maar dat deerde hem niet. Het legde Anderlecht geen windei-

eren: de club uit het toenmalige Emile Verséstadion behaalde met Dockx erbij twee titels, vier bekens, plus twee Bekers der Bekerwinnaars. De eerste Europese titel, in 1976, was voor Dockx de mooiste: in het Heizelstadion werd West Ham met 4-2 verslagen. Dat jaar won Anderlecht ook de Supercup van Bayern München. Een jaar later haalde Anderlecht alweer de finale van de Bekerwinnaars; maar in Amsterdam bleek Hamburg te sterk. Het volgende seizoen was het weer raak: in het Prinsenveld van Parijs werd Austria Wenen met 4-0 kansloos verslagen. Dockx speelde echter maar drie minuten mee, na een applausvervangende voor Franky Vercauteren.

In 1978 neemt Dockx afscheid van Anderlecht. Met succes traint hij in de lagere regionen SV Bornem en FC Assent. Na vier jaar trekt hij naar Anderlechts vijand RWDM, en daarop traint hij Antwerp nog een jaartje. Maar de onzekerheid van het trainerschap is geen spekulatie voor de bek van de perfectionist Dockx: "Als trainer hang je te veel af van toevalligheden. Een bal die via de paal binnen of buiten gaat: dat is voor een trainer een wereld van verschil."

De stabiliteit van een baan als adjunct-trainer ligt hem beter. Dockx keert na zes jaar terug naar Anderlecht, en hij gaat er niet meer weg. Enkele keren valt hij in voor een ontslagen hoofd-coach - Leekens, Neumann, Haan -

maar telkens zet hij graag een stap terug. Bij de doortocht van Johan Boskamp ontstaat een hechte vriendschap. Als Boskamp voorstelt samen Marokko te gaan trainen, twijfelt Dockx even. Wanneer blijkt dat Boskamp uiteindelijk naar Gent trekt, kiest Dockx toch weer voor Anderlecht. Zijn laatste seizoen als adjunct (1998-1999) maakt Dockx bijna volledig vol in de schijnwerpers. Na een rampzalige start volgt de tandem Dockx-Vercauteren de ontslagen Arie Haan op. Een prachtig seizoenslot levert Anderlecht alsnog Europees voetbal op. Voor Constant Vanden Stock is Dockx dan definitief 'ne grote mijnheer'.

De laatste drie seizoenen werkt Dockx als hoofd scouting en technisch raadgever. Dat hij een neus had voor talent, dat was bekend. Hij haalt de 15-jarige Pär Zetterberg naar België, zijn grootste ontdekking. Bij de miniemen snuffelt hij de broertjes Mpenza op, maar Anderlecht deed volgens Dockx te weinig om hen aan te trekken. De laatste jaren levert Dockx, die nochtans bekend staat als braaf en beminnelijk, meer en meer kritiek op het bestuur van Anderlecht. Hij vindt dat de club hem niet ernstig genoeg neemt. Hij klaagt over een teveel aan spelers, over de verdragen in de uitbouw van het complex in Neerpede. Een maand voor zijn overlijden zegt hij nog in een interview: "Het kan wel eens zijn dat ik iets anders ga doen."